

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1255/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, ради неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1016/19 од 07.11.2019. године, у седници већа одржаној 28.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1016/19 од 07.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1016/19 од 07.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 39986/13 од 20.09.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, одбијен је предлог за прекид и застој овог поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име правно неоснованог обогаћења за период од 01.02.1999. године до 01.02.2002. године, исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног месечног потраживања до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 1016/19 од 07.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 39986/13 од 20.09.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога, предлажући да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, због уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-Ус, 74/13-Ус, 55/14, 87/18- у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примена материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став два).

По оцени Врховног касационог суда, нема законских услова за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

У конкретној правној ствари предмет тражене правне заштите је исплата новчаног потраживања тужиле по основу неисплаћених износа старосне пензије коју је остварила по решењу туженог од 21.03.1997. године, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ, за период од 15.02.1999. године до 20.01.2002. године. О праву тужиле одлучено је на основу конкретних чињеница и околности овог случаја, правилном применом члана 1089, 1090, 1092, 1093 и члана 111, 117. и 172. Закона о облигационим односима, имајући у виду да су странке правно ваљаним вансудским поравнањем у потпуности регулисале своја права и обавезе у вези неисплаћених пензија тужиле. Правно питање примене материјалног права у погледу рока застарелости које се поставља у посебној ревизији није било разлог одбијања тужбеног захтева. Побијана другостепена одлука којом је одбијена жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда којом је одбијен тужбени захтев, заснована је на примени и тумачењу материјалног права које је у складу са правним схватањима израженим кроз судске одлуке. Како питање застарелости није било разлог одбијања тужбеног захтева, приложене пресуде Врховног касационог суда, Вишег суда у Београду и Евроспког суда за људска права не оправдавају одлучивање о посебној ревизији јер се не ради о истој чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-Ус, 74/13-Ус, 55/14, 87/18- у даљем тексту: ЗПП), и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда (у споровима мале вредности) није дозвољена ревизија.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.10.2013. године ради неоснованог обогаћења а вредност предмета спора побијане правноснажне одлуке износи

102.698,68 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Дакле, побијана другостепена пресуда донета је у поступку у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору мале вредности, ревизија тужиле није дозвољена на основу одредбе члана 468. и члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић